

SAARA JA AAVASAKSA KESKIYÖN AURINKO

Satu- ja värityskirja
lapsille

Z.A.M

Saara ja Aavasaksa

Keskiyön aurinko

Z.A.M

© 2026 Z A.M

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-89-2908-6

Saara asui lähellä Aavasaksan vaaraa Pohjois-Suomessa. Hän tunsi metsän hyvin. Hän tiesi pienet polut, suuret kivet ja purojen mutkat puiden keskellä. Hän tiesi myös, missä kasvoivat parhaat metsämustikat ja mistä Tornionjoen saattoi nähdä kaukana metsien välissä.

Saara piti kesästä paljon. Silloin päivät olivat hyvin pitkiä, ja taivas pysyi valoisana vielä myöhään yöllä. Kesällä metsä tuoksui männyiltä, kuusilta ja lämpimältä maalta. Linnut lauloivat pitkälle iltaan, ja joskus tuntui siltä, ettei päivä loppunut lainkaan.

Saaran mukana kulki usein pieni punainen orava nimeltä Sasu. Se oli nopea ja utelias ja rakasti pähkinöitä. Heti kun se kuuli pähkinäpussin rapinan, se loikki nopeasti Saaran luo.

Alkukesästä läheiseen mökkiin saapui perhe Amsterdamista viettämään lomaa Aavasaksalla.

Perheen poika Elias oli kymmenenvuotias ja piti luonnosta ja lintujen tarkkailemisesta.

Heti saavuttuaan Elias painoi kasvonsa auton ikkunaa vasten ja katseli ympärilleen. Paikka näytti hyvin erilaiselta kuin hänen kotikaupunkinsa. Täällä ei ollut vilkkaita katuja, raitiovaunuja eikä korkeita rakennuksia. Sen sijaan joka puolella näkyi metsiä, vihreitä rinteitä ja avaraa taivasta.

Metsien välissä kimaltava Tornionjoki kiinnitti Eliaksen huomion. Hän nosti kiikarinsa ja katseli vettä, puita ja taivaalla lentäviä lintuja.

Elias oli hyvin innoissaan ja halusi tutustua tähän uuteen paikkaan.

Pitkän matkan jälkeen hän ajatteli nukahtavansa nopeasti. Mutta kun kello oli jo yli yksitoista illalla, valoa tuli yhä verhojen reunoista.

Elias käänsi tyynyään ja sulki silmänsä yrittäen nukahtaa.

Hetken kuluttua hän avasi ne.

Huone oli edelleen valoisa.

Hän nousi sängystä ja meni ikkunan luo.

— Kuinka täällä voi olla vielä näin valoisaa?

Uteliaisuus sai hänet lähtemään ulos.

Läheisen mökin portailla istui tyttö kirja sylissään. Hänen vieressään pieni punainen orava nakersi pähkinää.

Elias katsoi taivasta ja kysyi:

— Anteeksi... milloin täällä tulee pimeää?

Sara nosti katseensa kirjasta ja hymyili.

— Et taida olla tottunut tällaisiin kesäöihin.

— Tulimme tänään. Meillä on tähän aikaan paljon pimeämpää, Elias vastasi.

Saara sulki kirjansa.

— Kesä Aavasaksalla on erilainen. Tähän aikaan vuodesta yö ei muutu pimeäksi samalla tavalla kuin olet tottunut.

Elias istui vastapäiselle portaalle.

— Mutta eikö aurinko laske joka yö?

Saara hymyili.

— Ei aivan samalla tavalla täällä pohjoisessa.

Hän osoitti taivaalle.

— Maa pyörii, ja sen akseli on hieman kallellaan. Kesällä maapallon pohjoinen osa kallistuu aurinkoa kohti. Siksi päivät ovat täällä hyvin pitkiä kesällä.

— Senkö takia valo pysyy koko yön?

— Kyllä. Mitä pohjoisemmaksi mennään, sitä pidempään aurinko pysyy lähellä horisonttia tai sen yläpuolella, Sara selitti.

Elias mietti hetken.

— Onko tämä se keskiyön aurinko, josta olen kuullut?

— Kyllä. Keskiyön aurinko on ilmiö, joka näkyy pohjoisilla alueilla kesällä. Aurinko näkyy vielä yölläkin tai pysyy niin lähellä horisonttia, ettei tule kunnolla pimeää.

Elias katsoi kiinnostuneena horisonttia.

— Pysyykö aurinko siellä paikallaan?

Saara nauroi.

— Ei. Meistä vain näyttää siltä, että se laskeutuu hitaasti alemmas. Sitten se saavuttaa vuorokauden alimman kohtansa ja alkaa taas nousta.

Elias yritti kuvitella auringon kulkevan hitaasti taivaan reunaa pitkin.

— Aivan kuin aurinko muuttaisi mielensä ja päättäisi, ettei se haluakaan mennä nukkumaan.

Saara nauroi.

— Sen voi ajatella niinkin.

— Tapahtuuko se tasan kahdeltatoista?

— Ei aina. Kellonaika ja auringon liike eivät mene aivan samalla tavalla. Täällä aurinko saavuttaa näinä päivinä alimman kohtansa suunnilleen puoli kahdelta yöllä.

Eliaksen silmät suurenivat.

— Haluan nähdä sen!

Saara sanoi:

— Voimme huomenna kiivetä Aavasaksan huipulle. Sieltä näemme horisontin hyvin, kun aurinko käy alimmassa kohdassaan ja alkaa taas nousta.

Elias hymyili innostuneena.

— Meillä on siis tapaaminen auringon kanssa!

-Ai niin, olen Elias.

-Mukava tavata Elias, olen Sara, Sara vastasi.

Seuraavana iltana Sara alkoi pakata reppua. Hän laittoi sinne vesipullon, vähän leipää, ylimääräisen takin, kevyen viltin ja taskulampun.

